

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hlušíka, Ph.D., ve věci

žalobce: **P. K.**
t. č. Věznice Rapotice
zastoupený advokátkou JUDr. Martinou Mervartovou, Ph.D.
sídlem Václavské náměstí 11, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Vězeňská služba ČR – Věznice Heřmanice**
sídlem Orlovská 670/35, 713 02 Ostrava 13

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 4. 2021 č. j. VS-4872/ČJ-2021-803532-KT, ve věci uložení kázeňského trestu

takto:

I. Rozhodnutí Vězeňské služby ČR - Věznice Heřmanice ze dne 26. 4. 2021 č. j. VS-4872/ČJ-2021-803532-KT se **zrušuje** a věc se **vrací** žalované k dalšímu řízení.

II. Žalovaná je **povinna** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 9 800 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám advokátky JUDr. Martiny Mervartové, Ph.D, sídlem Václavské náměstí 11, 110 00 Praha 1.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 26. 4. 2021 č. j. VS-4872/ČJ-2021-803532-KT, kterým byla zamítnuta stížnost žalobce proti rozhodnutí o uložení kázeňského trestu podle § 46 odst. 3 písm. g) zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů, v platném znění (dále jen „ZVTOS“), který spočíval v celodenním umístění žalobce do uzavřeného oddílu na 5 dnů.
2. Žalobci bylo kladeno za vinu kázeňské provinění, kdy si opatřil nelegální telefon s vloženou SIM kartou a minimálně v jednom případě navázal telefonický kontakt s odsouzenou R. K., t. č. ve Vazební věznici Praha-Ruzyně, což bylo zjištěno z telefonní nahrávky.
3. Žalobce v žalobě vymezil tyto žalobní body:
 - 1) Žalobce ve stížnosti namítl porušení zásady spravedlivého procesu tím, že při výsledku odsouzené R. K. byly použity nepřípustné otázky (kapciózní, sugestivní) a žalovaná se s touto námitkou nevypořádala, ani závadný stav nijak nenapravila, pouze rekapitulovala, co dle jejího názoru vyplynulo z obsahu telefonátu.
 - 2) Dále žalobce namítl nesprávné zjištění skutkového stavu, kdy již prvostupňovým rozhodnutím nebylo postaveno na jisto, zda osoba, se kterou hovořila R. K., byl žalobce. Žalovaná neprovedla žalobcem navrhovaný důkaz - identifikaci hlasu na telefonní nahrávce.
 - 3) Žalovaná se řádně nevypořádala s námitkami žalobce, že se za něj vydávala jiná osoba, kterou měl být odsouzený M. L. Žalovaná v napadeném rozhodnutí toliko označila čestné prohlášení M. L. za účelové a nevěrohodné a zcela pominula hodnocení důkazů svědčících ve prospěch žalobce, a to bez bližšího odůvodnění.
 - 4) Žalovaná vydala napadené rozhodnutí bez náležitého ověření skutkového stavu (souvisí s žalobními body 2) a 3)), čímž bylo zasaženo do práva žalobce na osobní svobodu, která mu v rámci výkonu trestu odnětí svobody zbývala.
 - 5) Žalobce brojil proti uloženému trestu, který považuje s ohledem na své dosavadní chování ve výkonu trestu a praxi žalované za nepřiměřeně přísný. Žalobce zejména namítl, že dosud nebyl kázeňsky trestán, dále, že má šest kázeňských odměn, nebylo přihlédnuto k jeho celkovému chování a nejednalo se o závažný přestupek. Žalovaná v napadeném rozhodnutí pouze konstatovala, že uložený trest považuje za adekvátní a odůvodněný.
4. Žalovaná ve vyjádření uvedla, že zavinění bylo žalobci prokázáno a okolnosti kázeňského přestupku byly náležitě objasněny. Žalovaná navrhla žalobu jako nedůvodnou zamítnout.
5. K námitce nesprávného zjištění skutkového stavu a neprovedení důkazu k identifikaci hlasu na nahrávce žalovaná uvedla, že z provedených důkazů jednoznačně vyplývá, že se v telefonickém hovoru jednalo právě o žalobce. Dokládá to nejen celkový obsah hovoru, kdy z jeho znění je i nezúčastněné osobě jasné, že osoby hovořící spolu v nahrávce se znají, v hovoru se dotýkají témat, které mohly být známy pouze těmto osobám (znalost z věznice Brno, výše dobítí kreditu, forma zaslaného mobilního čísla). Z obsahu hovoru lze také jednoznačně vyloučit možnost komunikace R. K. s odsouzeným M.L. (namísto žalobce), se kterým odsouzená R. K. předtím nikdy a v žádné formě nekomunikovala. Z obsahu hovoru jasně vyplývá, že informace sdělované v hovoru mají již svoji historii v podobě předchozí písemné komunikace, která probíhala mezi odsouzenou R. K. a žalobcem, jak sama odsouzená také uvedla v úředním záznamu o podání vysvětlení ze dne

9. 3. 2021, kde na otázku, zda byla ve výkonu trestu s žalobcem v písemném kontaktu, uvedla, že si psali hodně a všechny dopisy má schované. Výše uvedené skutečnosti lze dle žalované dovodit i z vyjádření vychovatelky ve Vazební Věznici Praha-Ruzyně ze dne 1. 8. 2021 ke skutečnostem týkajícím se odsouzené Romany Koutské.
6. Žalovaná dále uvedla, že je právem správního orgánu, který vede řízení, vlastní úvahou dospět k rozhodnutí, které důkazy provede a které naopak označí v dané situaci za nadbytečné a návrhu na jejich provedení nevyhoví. Je však povinností správního orgánu zabývat navrženými důkazy a v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvést důvody, proč navržené důkazy neprovedl. Toto bylo žalovanou beze zbytku splněno, když navrhované provedení hlasové analýzy žalovaná s ohledem na fakt, že skutková podstata uvedeného jednání nenaplnuje rovinu trestní, ale přestupkovou, považovala a považuje za neekonomické a rovněž za bezpředmětné, neboť jiné doložené důkazní prostředky jsou k objasnění skutku naprosto dostatečné a mají zřejmou vypovídající hodnotu.
7. K otázce položení sugestivní a kapciózní otázky žalovaná uvedla, že i kdyby byla otázka položená odsouzené R. K. kapciózní a sugestivní, tak i s naprostým pominutím její odpovědi zde stále přetrvává skutečnost, že z obsahu hovoru zřetelně vyplývá, že zúčastněné osoby v minulosti již společně komunikovaly, měly o sobě adekvátní informace a nemohlo se proto stát, že by místo žalobce s odsouzenou komunikoval odsouzený M.L., aniž by si toho odsouzená v hovoru nevšimla. Fakt, že hovor měl určitý obsah, který vedl k dalším závěrům, nemůže žalovaná ani žalobce ignorovat. Otázky položené odsouzené R. K. tak neměly žádný faktický vliv na celkové hodnocení obsahu hovoru.
8. Žalovaná rovněž trvá na tom, že čestné prohlášení odsouzeného M. L. ze dne 26. 1. 2021 bylo pouze účelovou záležitostí. Obsah telefonického hovoru jasně identifikuje fakt, že na nahrávce nemohlo jít o M. L. Odsouzená R. K., jakmile se jí podařilo spojit s telefonním číslem, které vytočila, se ihned dotazovala na možnost předání pana P. K. Po předání telefonu vyžádané osobě společně hovořili o tom, že jí žalobce předmětné telefonní číslo zaslal v dopise. Dále vyžádaná osoba uvedla, že to učiní opět a dnes spolu přes tento telefon hovoří naposledy, jelikož telefonní přístroj si jeho majitel odnese následujícího dne do oddílu B5 či B6 věznice, kam měl být přemístěn, takže musí využít jiný telefon, dokonce se zmínil, že shání svůj vlastní. Žalovaná sdělila, že se má bohaté zkušenosti situací, kdy odsouzení, kteří mají těsně před koncem výkonu trestu odnětí svobody, přejímají odpovědnost za provedení skutku z důvodu, že vzhledem k časové náročnosti vyšetřování tohoto skutku v momentě, kdy dojde k jeho vyřešení, už nebudou přítomni ve výkonu trestu odnětí svobody. Pokaždé je však i tato možnost řádně prošetřena tak, aby bylo ve věci rozhodnuto po právu. M.L. ke dni 21. 6. 2021 ukončil výkon trestu ve Věznici Heřmanice.
9. K nepřiměřenosti trestu žalovaná uvedla, že trest byl žalobci uložen při dolní hranici možného počtu uložených dní celodenního umístění do uzavřeného oddílu. Žalovaná tak má za to, že naplnila § 58 odst. 5 vyhlášky č. 345/1999 Sb., kterou se vydává řád výkonu trestu odnětí svobody, v platném znění (dále jen „vyhláška“), kdy je nutno při rozhodování o uložení kázeňského trestu přihlídnout k závažnosti kázeňského přestupku a k okolnostem, za nichž byl spáchán, jakož i k dosavadnímu chování odsouzeného. Dle § 47 odst. 2 ZVTOS uložený trest musí být úměrný závažnosti kázeňského přestupku a musí být v souladu se zájmem na dosažení účelu trestu a přispět k prohloubení výchovného vlivu. Žalovaná zdůraznila, že maximální možný počet uložených dní v rámci celodenního

umístění do uzavřeného oddílu je 20 dní, přičemž žalobce byl trestán v kompetenci speciálního pedagoga při spodní hranici maximálního počtu uložených dní.

10. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění - dále jen „s. ř. s.“, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
11. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce byl ke dni podání žaloby ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici Heřmanice. Rozhodnutím o uložení kázeňského trestu ze dne 8. 4. 2021 č. j. VS-4872/ČJ-2021-803532-KT byl žalobce uznán vinným za porušení ust. § 28 odst. 1 a odst. 2 písm. j) ZVTOS a byl mu uložen kázeňský trest dle § 46 odst. 3 písm. g) ZVTOS, který spočíval v celodenním umístění žalovaného do uzavřeného oddílu na dobu 5 dní. Tento trest žalobce vykonal od 12. 5. 2021 do 17. 5. 2021. Ze záznamu o kázeňském přestupku č. j. VS-4872/ČJ-2021-803532-KT vyplývá, že žalobce byl kázeňsky potrestán za to, že si nelegálně opatřil mobilní telefon s vloženou SIM kartou účastnického telefonního čísla X a minimálně v jednom případě navázal kontakt s odsouzenou R. K., t. č. ve Vazební věznici Praha-Ruzyně, což bylo zjištěno z přiložené telefonní nahrávky. Žalobce v průběhu přestupkového řízení předložil čestné prohlášení odsouzeného M. L. ze dne 26. 1. 2021, v němž M. L. uvedl, že se v telefonickém hovoru s R. K. vydával za žalobce, a to bez jeho vědomí. Dle úředního záznamu ze dne 1. 3. 2021 M. L. odmítl podat ve věci svědeckou výpověď. Dle úředního záznamu o podání vysvětlení ze dne 9. 3. 2021 sepsaného ve Věznici Praha – Ruzyně s odsouzenou R. K. jmenovaná uvedla, že zná žalobce osobně, seznámili se ve vazbě v Brně v r. 2018, v osobním kontaktu mimo výkon trestu nebyli a potvrdila, že dne 29. 6. 2020 telefonovala s žalobcem, když uvedla *“Ano, nikdo jiný mě nezná, psala jsem si jenom s ním. Dobil mi kredit a číslo mi také poslal v dopise”*. Dle úředního záznamu o podání vysvětlení žalobce jako podezřelého ze dne 18. 3. 2021 žalobce odmítl ve věci vypovídat. Ve vyjádření ke zjištěným skutečnostem před vydáním rozhodnutí z téhož dne žalobce pouze uvedl, že byl seznámen se všemi důkazními prostředky a nežadá jejich doplnění. Žalovaná dne 8. 4. 2021 vydala prvostupňové rozhodnutí, proti němuž podal žalobce stížnost a požádal o zastupování advokátem Mgr. Miroslavem Krutinou. Následně stížnost v zákonné lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce odůvodnil. Žalovaná stížnost žalobce zamítla napadeným rozhodnutím.
12. Podle § 28 odst. 1 ZVTOS je odsouzený ve výkonu trestu povinen dodržovat stanovený pořádek a kázeň, plnit pokyny a příkazy zaměstnanců Vězeňské služby, pracovat, pokud je mu přidělena práce a není uznán dočasně práce neschopným nebo není po dobu výkonu trestu uznán zdravotně nezpůsobilým k výkonu práce, plnit úkoly vyplývající z programu zacházení, šetrně zacházet se svěřenými věcmi, nepoškozovat cizí majetek, dodržovat zásady slušného jednání s osobami, s nimiž přichází do styku, a i jinak zachovávat ustanovení vnitřního řádu věznice. Dále je povinen dodržovat opatření a pokyny podle zvláštních právních předpisů k zajišťování bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a požární ochrany.
13. Podle § 46 odst. 1 ZVTOS je kázeňským přestupkem zaviněné porušení zákonem stanovené nebo na jeho základě uložené povinnosti, pořádku nebo kázně během výkonu trestu. Za tento přestupek je odsouzenému možno uložit kázeňský trest. Mezi kázeňské tresty dle § 46 odst. 3 písm. g) tohoto ustanovení patří také celodenní umístění do uzavřeného oddílu až na 20 dnů.

14. Podle § 47 odst. 2 ZVTOS musí být kázeňský trest úměrný závažnosti spáchaného kázeňského přestupku a musí být v souladu se zájmem na dosažení účelu trestu.
15. V prvním žalobním bodě žalobce namítl, že se žalovaná nevypořádala s námitkou položení nepřipustných otázek (kapciozní, sugestivní) odsouzené R. K. při její svědecké výpovědi. Obsahem správního spisu má krajský soud za prokázané, že tato námitka byla vznesena ve stížnosti proti prvostupňovému rozhodnutí, kde je za nepovolenou označena otázka „*Když jste dne 29. 6. 2020 nelegálně telefonovala s odsouzeným K., můžete s jistotou uvést, že to byl on ?*“. Žalovaná se s touto námitkou vypořádala na str. 2 napadeného rozhodnutí nepřímo, a to způsobem, který lze interpretovat tak, že i pokud by tato otázka byla nepřipustnou, usvědčuje žalobce ze spáchaného přestupku samotný obsah telefonického hovoru. Krajský soud má s ohledem na důkazní situaci ve věci kázeňského přestupku tento způsob vypořádání konkrétní stížnostní námítky za akceptovatelný, byť neobsahuje přímou odpověď žalované na vznesenou námitku. Obsahem svědecké výpovědi odsouzené K. má krajský soud za prokázané, že žádná její odpověď na kladené otázky nezpochybnila identitu žalobce jako osoby, s níž jmenovaná telefonovala rozhodného dne, což zcela zapadá do kontextu dalších důkazů, především obsahu telefonického hovoru. První žalobní tvrzení tedy krajský soud důvodným neshledal.
16. Pro úplnost krajský soud k uvedenému poukazuje na rozsudek NSS ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38, který k otázce implicitního vypořádání námitek uvedl : *„nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud podstatou námítky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námítky a dopustí se (toliko) dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat. Přehlédnout pak nelze ani fakt, že správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námítky jako celek neobstojí“.*
17. V dalším žalobním bodě žalobce namítl nesprávné zjištění skutkového stavu, když nebyl proveden jím navrhovaný důkaz, a to identifikace hlasu na telefonní nahrávce. Žalovaná se se shodnou stížnostní námitkou vypořádala v bodě 1 napadeného rozhodnutí tak, že doložené důkazní prostředky shledala dostatečnými k objasnění skutku. Krajský soud se s tímto hodnocením žalované ztotožňuje a ani on neshledal žádné relevantní důvody podporující provedení navrženého důkazu žalobcem. Obsahem správního spisu má krajský soud za prokázané, že žalobce sám nikdy výslovně nezpochybnil, že by s odsouzenou K. rozhodného dne netelefonoval. Žalobce jako podezřelý odmítl podání výpovědi, toliko bez jakéhokoliv bližšího odůvodnění či vyjádření předložil čestné prohlášení M. L. Obsahem správního spisu, a to zejména výpovědi odsouzené K., výpovědi vychovatelky z Věznice Praha - Ruzyně a obsahu telefonického hovoru lze mít skutkový stav za dostatečně prokázaný. Krajský soud ani tento žalobní bod důvodným neshledal.

18. V dalším žalobním tvrzení žalobce namítl, že se žalovaná řádně nevypořádala s tvrzením vyplývajícím z čestného prohlášení M.L., které toliko označila za účelové a nevěrohodné. Krajský soud s ohledem na skutkové okolnosti posuzované věci vyplývající z obsahu správního spisu shledal závěry žalované v tomto ohledu za opodstatněné. Obsah čestného prohlášení M.L. je velmi kusý, obecný a nekonkrétní a k jeho zpochybnění přispěla rozhodným způsobem také skutečnost, že odsouzený L. odmítl ve věci vypovídat a dále to, že svou výpověď odmítl rovněž žalobce. Pokud žalovaná ve své argumentaci poukázala také na běžnou vězeňskou praxi, kdy odsouzení, kteří již mají být propuštěni z výkonu trestu, formálně přebírají odpovědnost za přestupková jednání jiných vězňů, krajský soud nemá důvod uvedené jakkoli zpochybňovat, naopak okolnosti posuzované věci tomu plně nasvědčují. Dále žalobce v tomto žalobním tvrzení namítl, že žalovaná opomenula důkazy svědčící ve prospěch žalobce, ale již neuvedl, které konkrétní důkazy má na mysli. Takové tvrzení je však natolik nekonkrétní, že se jím soud nemohl zabývat. Ani tento žalobní bod soud neshledal důvodným.
19. Čtvrtý žalobní bod považuje krajský soud za vypořádaný svou argumentací k žalobním bodům 2) a 3), na kterou plně odkazuje a v intencích těchto svých závěrů neshledal, že by postupem žalované bylo nezákonně zasaženo do práva žalobce na osobní svobodu.
20. V posledním žalobním bodě žalobce brojil proti uloženému trestu, který považuje za nepřiměřený a zejména namítl, že nebylo přihlédnuto k jeho chování v průběhu výkonu trestu a k míře závažnosti posuzovaného přestupku. Obsahem správního spisu má krajský soud za prokázané, že shodná námitka byla obsahem podané stížnosti. Žalovaná v prvostupňovém rozhodnutí odůvodnila uložený trest toliko zcela obecně tak, že je ve vztahu k druhu, výši a formě adekvátní, přiměřený a zcela v souladu se zásadami a principy uplatňované kázeňské praxe a v souladu se zájmem na dosažení účelu výkonu trestu odnětí svobody. Žalovaná v napadeném rozhodnutí ke stížnostní námitce žalobce pouze citovala ust. § 47 odst. 2 ZVTOS a uzavřela, že prvostupňové rozhodnutí výši a druh kázeňského trestu adekvátně odůvodnilo. Žalovaná nad rámec pouze zmínila, že žalobce byl potrestán při spodní hranici trestu.
21. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že „*funkcí odůvodnění správního rozhodnutí je zejména doložit správnost a nepochybně i zákonnost postupu správního orgánu, jakož i vydaného rozhodnutí, jehož jedna z nejdůležitějších vlastností je přesvědčivost. Je proto nutné, aby se správní orgán v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu vypořádal s námitkami účastníků řízení, přičemž z odůvodnění jeho rozhodnutí musí být seznatelné, z jakého důvodu považuje námitky účastníka řízení za liché, mylné anebo vyvrácené.*“ (rozsudek NSS ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109).
22. ZVTOS neuvádí, k jakým okolnostem je třeba při ukládání trestu přihlédnout, pouze se omezuje v § 47 odst. 2 na požadavek, že trest musí být úměrný závažnosti jednání a v souladu se zájmem na dosažení účelu trestu. Je tedy třeba analogicky použít kritéria vycházející ze zákonů a judikatury v oblasti správního i soudního trestání (srov. zejména § 39 a 40 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, nebo § 41 a 42 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník). V odůvodnění druhu a výše kázeňského trestu je zapotřebí přihlédnout zejména k povaze a nebezpečnosti spáchaného provinění na základě důkazního materiálu, stejně jako k dalším hlediskům, jako je např. dosavadní chování pachatele, chování pachatele po činu, způsob provedení činu, osobnostní rysy pachatele, následky činu a zohlednění přitěžujících a polehčujících okolností. Takové odůvodnění je nezbytné nejen pro zachování práv trestaného, ale i pro dosažení účelu trestání. Trestaný

musí být seznámen s tím, proč je mu ukládán takový trest, jaký mu je ukládán, a v čem je spatřována závažnost jeho jednání. Bez takového odůvodnění je samotný výrok o trestu jen ústavně nepřipustnou libovůlí (srov. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 11. 9. 2020 sp. zn. 54 A 112/2018). Takové posouzení však napadené rozhodnutí ani prvostupňové rozhodnutí neobsahují. V odůvodnění výroku o uloženém kázeňském trestu se správní orgán omezily v podstatě toliko na opsání § 47 odst. 2 ZVTOS. Takto obecným odůvodněním lze zdůvodnit ze zásady jakýkoliv trest (§ 47 odst. 2 ZVTOS se ostatně vztahuje na všechny ukládané kázeňské tresty) a již z toho vyplývá zcela jasná nedostatečnost takového odůvodnění. V rozhodnutí správních orgánů obou stupňů zcela absentuje jakákoliv individualizace ukládaného trestu z pohledu spáchaného skutku i osoby žalobce. Ačkoliv žalobce zcela konkrétně argumentoval v podané stížnosti svou kázeňskou bezúhonností v průběhu výkonu trestu odnětí svobody a také šesti kázeňskými odměnami, jež mu byly uděleny, jakož i mírnějším postupem žalované v jiných obdobných případech, žalovaná na takto konkrétně odůvodněnou námitku nijak nereagovala. V souzené věci byl navíc uložen kázeňský trest, který patří k přísnějším, neboť je spojen s podstatným zásahem do osobní svobody jedince. Tím víc je v takovém případě nezbytné jeho řádné odůvodnění. Správní orgány tak pochybily, když druh kázeňského trestu, jakož i jeho přiměřenost posoudily zcela obecně, bez jakékoliv individualizace.

23. S ohledem na výše uvedené soud napadené rozhodnutí zrušil v souladu s § 76 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s. pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí a současně věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaná vázána právním názorem soudu vyjádřeným v tomto zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
24. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalobci vzniklo právo na náhradu nákladů řízení, které sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč a dále z nákladů právního zastoupení, a to za dva úkony právní služby po 3 100 Kč a 2 x režijní paušál po 300 Kč (§ 7 odst. 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění). Náklady právního zastoupení představují částku 6 800 Kč. Celkové náklady žalobce pak činí 9 800 Kč.
25. Soud uložil žalované povinnost zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení tuto částku, a to dle § 64 s. ř. s. ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších změn a doplnění (dále jen „o. s. ř.“) k rukám advokátky, který žalobce v řízení zastupovala. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř. týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.) uložil soud žalované povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinná dobrovolně, co jí ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

[Sem zadejte text.]

Ostrava 21. července 2022

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje P. S.